

SANDRA DRAŽILOVÁ ZLÁMALOVÁ
ILUSTROVALA KATARÍNA VRONKOVÁ

TAJTRLÍK poznává svět

čte ní
pro
prv | ňáč
ky

bambóok®

čte ní
pro
prv ňáč
ky

bambôok®

SANDRA DRAŽILOVÁ ZLÁMALOVÁ
ILUSTROVALA KATARÍNA VRONKOVÁ

TAJTRLÍK poznává svět

čte ní
pro
první
ky

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**. Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou **bez souhlasu nositele práv zakázány**.*

Sandra Dražilová Zlámalová

TAJTRLÍK POZNÁVÁ SVĚT

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 10 248. publikaci

Ilustrace Katarína Vronková

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 56

Vydání 1., 2025

Vytisklo TISK CENTRUM s.r.o., Moravany u Brna

© Grada Publishing, a.s., 2025

Cover Illustration © Katarína Vronková, 2025

ISBN 978-80-271-8198-8 (pdf)

ISBN 978-80-271-5449-4 (print)

Obsah

Předmluva	7
Tonda	9
Nový domov	13
Poprvé venku	19
Kočičí agentka	23
Psí kámoš	29
Zdrháme!	35
Kde nic, tu nic	41
Brr, voda!	45
Tak na jaře	49

AHOJ

Předmluva

Byl duben a skořápka mého vajíčka mi začínala být trochu těsná. Byl čas podívat se na svět, však ve stejný okamžik se začali klubat i moji bráškové a sestřičky. Než se kdo nadál, byla dřevěná ohrada, kde jsme žili, plná malých želváků a želviček.

Každý den v želvím světě je pro mě jedna veliká výzva. Někdy musím překonat velkou dálku, abych se mohl zakousnout do šťavnatého jablíčka, jindy se tak strkáme se sourozenci, že se div nepřekulíme na krunýř. Prostě parádní želví lotrovinky.

Jednoho dne však začali moji sourozenci mizet. Vždy se objevila lidská ruka, která vzala brášku nebo sestřičku, a já už je nikdy neviděl.

Jen já a moji tři bráškové jsme stále zůstávali. Zatím nás nikdo nechtěl.

Až jednou!

A právě tady začíná můj životní příběh.

Tonda

Končilo jaro a ve veliké, dřevěné ohradě jsem už zbýval jen já a moji tři bráškové. Ale smutno nám nebylo. To ne!

Pořádali jsme závody v běhu želví rychlostí. Inu, nikdo nikdy nevyhrál. Bratři stihli usnout dřív, než závod dokončili, a já jako nejmenší želváček jsem se neobratně dostal na konec ohrady vždy jako poslední.

Nevadí! Není důležité vyhrát, ale pobavit se!

„Mami, rychle, pospěš!“ ozvalo se jednoho dne nade mnou.

Byl jsem zvědavý, co to je, ale otočit se za tím zvukem se mi nedařilo ani trošičku. Však si sami zkuste mít na zádech krunýř a zvednout hlavu vzhůru! Úplná akrobacie, to vám povím.

„Mně se líbí ten droboučký. Koukej, jako by se na mě chtěl podívat,“ řekl zase ten hlas.

A najednou jsem byl ve vzduchu. Strachy jsem se schoval do krunýře, drobná ručka mě po něm pohladila a cosi nesrozumitelného zaznělo šeptem.

„Jsi si jistý, že chceš právě toho nejmenšího?“ zeptal se jiný hlas. Až později jsem se dozvěděl, že to byla maminka.

„Je to on! Přesně to je můj vysněný želvák!“ prohlásil zase ten klučičí hlas.

Opatrně jsem vysunul hlavu. Strachy se mi třásl celý ocásek. Pomalu jsem otevřel jedno oko a co to? K mému zobáku se skláněl lidský kluk. Měl rozčepýřené, světlé vlasy, které se mu kroutily kolem uší, veliké, modré oči a na nose roztomilé pihy.

„Ahoj želváčku,“ pronesl kluk a ukazováčkem mě pohladil po krunýři. „Moc jsem si tě přál. Jak já ti jenom budu říkat,“ přemýšlel nahlas.

„Máš pravdu, Toníku, tenhle maličký je perfektní,“ souhlasila maminka. Poté přichystala krabici a vystlala ji kokosovým vláknem, aby malého želváčka bezpečně převezli do nového domova.

„Je to takový malý tajtrlík, mohli bychom mu tak i říkat, co myslíš, Toníku?“ dodala s úsměvem a něžně mě vzala do rukou a položila do krabice.

Pak už jsem vše slyšel tlumeně a z dálky. Cítil jsem, jak se krabice houpe, zatáčí chvílku na jednu, pak zase na druhou stranu, občas poskočí. Vše kolem mě tak zvláště hučelo, že mě to pomalu, ale jistě uspávalo.

Zavřel jsem oči a nechal se nést za novým, želvím životem. Než jsem usnul, myslel jsem na Tonda, svého lidského kamaráda.

Tak dobrou na novém místě.

Nový domov

To byla jízda, to vám tedy povím! Ufff! Když se vše konečně dohoupalo, vyndal mě Toník z krabice a položil do voňavých kokosových vláken. A ještě mi rozsvítil žárovku.

To teplo bylo tak příjemné, že jsem se nahříval po celý první, druhý, a dokonce i třetí den.

Bydlel jsem ve veliké, skleněné kostce, které Toník říkal terárium. Všude kolem mě byly roztodivné rostliny, které mi ale vůbec nechutnaly. Brrr, fuj! Prozkoumat nový domov mi chvílku trvalo, byl tak jiný než moje dřevěná ohrada.

Jéé, Tonda, pomyslel jsem si a zařadil nejvyšší želví rychlost. Jen abych byl rychle u něj, jenže prásk! Plnou parou jsem utíkal a zapomněl, že moje nové obydlí je skleněné. Au! Přímo do zobáku!

PRÁSK!

Vy se divíte, že říkám do zobáku? Ano, my želvy nemáme ani pusinky, ani tlamičky, máme prostě zobáky. Ale jiné, než mají ptáci, to dá rozum!

Náraz do skla byl tak hlasitý, až Toník samým leknutím skončil na zadku. Ajajaj. Já měl chvilku mžitky, a to není něco, co byste chtěli zažít.

„Ááá, já letím,“ křičel jsem. Jenže vy lidé mi nerozumíte, takže to spíš vypadalo, že klapu zobákem naprázdno.

Tonda mě postavil na dřevěnou podlahu a řekl: „Nikam mi nechod', dneska tě vykoupu.“

Jen se však otočil na patě, aby připravil koupel, vzal jsem roha. Prostě jsem normálně po želvovsku zdrhnul. My želvy zelenavé, když chceme, tak jsme rychlé jako blesk. Než se Toník vrátil, byl jsem fuč. Schoval jsem se pod gauč, do rohu, a ani jsem nedutal, i když by mě stejně neslyšel.

Toník mě volal, lákal, ale marně. Nikde mě nenašel.

Pak jsem uslyšel tlumené vzlykání. To mě zamrzelo, jenže já se fakt koupat nechtěl. Hledal mě Toník, jeho sestřička, maminka i tatínek, ale marně, jsem totiž mistr v ukrývání. Když želva nechce být nalezena, tak ji jen tak někdo nenajde. To si pamatujte, až budete příště hledat nějakého želváčka.

Uplynula hodina, dvě, tři. Tak bych mohl vylézt, říkal jsem si a opatrně vytáhl přední i zadní nohy z krunýře a zkusil se otočit.

Ale ouha! Nemohl jsem se hnout. Najednou to nešlo ani dopředu, ani dozadu. To byla pěkná polízanice, to vám řeknu. V bříšku mi už hlady pěkně kručelo a moje volání nikdo neslyšel.

„Haló, tady!“ Ale marně!

Všichni už moje hledání vzdali, asi doufali, že vylezu sám. Jen Toník se nevzdával, všechno zkoumal a všude nahlížel, ale nic. Skoro to vypadalo, jako bych se do země propadl, a přitom jsem byl jen zaseknutý pod gaučem.

A pak Tonda zkusil zamlaskat. Ten zvuk mi něco připomněl. Zkusil jsem taky naprázdno klapnout zobákem a zároveň jsem lehce hrábnul drápky do dřevěné podlahy.

„Mám ho!“ ozval se radostný výkřik malého Toníka, který zaslechl moje škrábání.

A pak to šlo ráz na ráz. Tatínek s maminkou opatrně nadzdvihli gauč a Toník se pro mě natáhl, vzal do rukou a byl jsem zachráněn.

Jednu ohromnou výhodu moje schovávačka měla – vyhnul jsem se koupání. Ufff.

Tak škráb a klap. Zase příště.

Poprvé venku

„Dneska ti, Tajtrlíku, svítit nebudu,“ prohlásil Toník, když se blížil k mému teráriu. Nejprve jsem zpanikařil – jak nebude svítit?! To zmrznu! Nebo ne? Tonda však se mnou měl jiné plány. Vzal mě do svých dětských rukou a nesl kamsi pryč.

„Uááá, pomoc! Únos mimo terárium!“ křičel jsem ze všech sil, ale spíš to lidem připadalo jako zívání. No potěš krunýř, jsem zvědav, co se ještě stane, pomyslel jsem si a čekal, jak se Tondův nápad vyvine.

Lidský kluk si to vesele rázoval mimo dům, a než jsem se nadál, ocítl jsem se venku. Jako opravdu mimo dům, mimo terárium – paráda!

Položil mě do trávy a to bylo něco. Hotová džungle. Zhluboka jsem se nadechl a začaly se mi sbíhat sliny. Všude kolem mě rostly samé šťavnaté dobroty.

Že nevíte jaké? Ne, já nebaštím sušenky, bonbónky ani jiné lidské mlaskotky. Zato čerstvý jetel, list pampelišky nebo jitrocele, to je pro nás želváky vůbec ta největší bašta na světě.

Mňam! Pustil jsem se za tou dobrotou a úplně zapomněl na Tonda. Připadal jsem si jako v ráji. Křup a chroup! Hm, lahoda!

Běžel jsem jako šílenec a cestou zbaštil vše, co se mi připletlo pod zobák.

„Tajtrlíku, pozór!“ ozval se Tonda, ale než jsem stihl zareagovat, stál jsem až po krunýř ve vodě.

Brr, byla to pěkně špinavá a studená voda. Včera totiž pršelo a na příjezdové cestě zůstala malá louže. Jedna jediná kaluž v celé veliké zahradě. A jako na potvoru se mi záhadně připletla do cesty – á, žbluňk!

Nebojte se, on na mě Toník dával dobrý pozor, jen mi chtěl dát prostor, abych si mohl na vlastní krunýř vše vyzkoušet. Ono to bylo nakonec

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Tajtrlík poznává svět.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.